

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Prima die IvlII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

gic sitatis, quantæ sanctitatis, quàm feruens in ordine, per sanctas eius reliquias Dominus vsque hodie non cessat ostendere. Nuper per reuelationem leuata sunt ossa eius, & in sacrario posita, reseruanturque pro reliquijs.

a. De hoc Conrado vide egregium miraculum in *Thoma Cantiprat. lib. 1. Apum c. 9.*

b. His adde Gobertum de quo infra 20. Augusti, & F. Walcerum de Traiecto monachum Villariensem de qua *Cantiprat. lib. 2. Apum cap. 26.*

Prima die I V L I I.

1° De sancto Rumoldo, patrono Mechlin.

Ex Martyrologio Mechliniensi.

MAchlinia, passio sancti R Y M O L D I, gloriosissimi martyris atque pontificis, Scottorum regis filij, signis & doctrina mirabilis. Qui regalis celsitudinis solum & pontificalis dignitatis respiciens honorem, Machliniam petijt sibi diuinitus reuelatam: quam octauo Calendas Iulij consecrauit martyrio. Sed quia eodem die sanctissimi Baptistæ & præcursoris Domini celebratur natiuitas, Romanus pontifex Alexander quartus passionem martyris in natiuitatis prædictæ octauis instituit sollemnizari. Sanctus itaque Rumoldus ex parte Scotia, quæ hodie Hybernia dicitur, desertis patria, parentibus, nobilitate & archiepiscopatu Dublinensi, Romam iuit; & inde, habita Pontificis benedictione, iuxta Angeli apparitionem, eò peruenit vbi Scaldis fluius in mare se exonerat, naturaque iuxta hunc curriculum labitur ac perfluit. Hec est, Mechliniam, ybi sic fidei rudimenta

menta plantauit, vt meritò post beatum Lambertum Mechliniensium Apostolus habeatur. Suscep-
tus est autem benignè ab Adone Comite, eius-
que coniuge Eliza Quæ, veluti altera Sara, in se-
nectute sua precibus sancti hospitis filium peperit,
sanctum videlicet Libertum, postea martyrem:
quem beatus Antistes baptizauit, in sanctitate
erudiuit, ac clericis regulariter in Vlmeto, siue in-
ter vlmos viuentibus, preposuit. Sed anno septin-
gentesimo septuagesimo quinto, duo sicarij secure
dirum vulnus in caput episcopi inflixerunt, vnde
mox martyr migravit. Vnus ad hoc facinus im-
pellebatur cupidine auri: alter quia à præfule de
adulterio erat reprehensus. Natalis celebratur
Mechliniæ Calendis Iulij, & thecam habet argen-
team, valdeque sumtuosam, cui parem in Belgio
non reperias. Eundemque locum multis miracu-
lis, & non rarò victoria contra hostes decora-
uit. Est præterea Stein-ockersela apud Viluor-
diam, vbi sanctus Rumoldus ecclesiæ est patro-
nus, eo quod inibi tempore bellorum, à Mech-
liniensibus in campo apud castrum *Ham* defossus
fuerit, eundemque locum diuersis exornauit mi-
raculis.

Est autem Mechlinia vnica ciuitas in ditione Mechli-
nensi, æqualiter distans à tribus primarijs Brabantia, vbi-
bus, Louanio, Bruxella, & Antwerpia. Dicitur etiam Mach-
linia, & à Gallis Malina. Quæ vox nunc extra vsum est in
Latino sermone: aliquando tamen tristissima fuit, quando
Lyra, oppidum vicinum, Ledo nominabatur, Ledo autem
& Malina, leguntur pro maris recessu & accessu, in ap-
pendice ad romanum tertium Augustini, in libro primo
de mirabilibus sacrae Scripturae, capite septimo, & alibi.
Vnde à maris fluxu, hæc nomina indita esse supradictis
oppidis annotatum est ante annos trecentos in histo-
rijs de Rumoldo & Gummaro manu-scriptis. Est autem

Rumoldi festum ex constitutione primæ Synodi Mechliniensis, duplex per diocesim: nouem lectionum, per provinciam. Celebraturque ab omni populo ditionis Mechliniensis. Sunt & secundaria festa decimo quinto Calendas Nouembris; In Machlinia translatio beati Rumoldi martyris atque pontificis, Sexto Calendas Nouembris: in Mechlinia, relatio beati Rumoldi episcopi, & martyris, Suspiciantur autem hodie nonnulli beatum Rumoldum filium fuisse Etfridi regis Scotiæ: cui in regno successerunt restius filius & quartus, Fergusus & Achaius; primi autem filij & quarti nomina non exstant. Addunt iidem fortassis, eum, quia regis Scotiæ filius erat, debuisse Dublinensem Sedem relinquere, quando Soluatius, qui inter Fergusum & Achaium regnavit, bellum cum Hybernis gerebat, & hac occasione eum Romam peregrinatum esse, & reuersum Christi Euangelium Mechliniæ prædicasse. Quæ ex temporum consensu magnam haberent probabilitatem, nisi vetusta Mechliniensium monumenta eum filium assererent Davidis regis: & precibus Guallaferi præfulis Dublinensis editum testarentur, ac ab eodem baptizatum. Ex quibus colligo eum fuisse filium cuiusdam regis Hybernici. Neque mirum est si hic David alibi non legatur, cum beatus Bernardus testetur Hyberniam non vnum regnum, sed plura fuisse, quorum tamen regnorum seriem magna ex parte intercidisse puto. Si vigeas eum ex regali Scotorum prosapia oriundum esse, admitto: nam id passim per ecclesiasticas diocesis Mechliniensis canitur. Sed antiquitus Hybernos Scotorum nomine comprehensos fuisse, ex vita beati Patricij, & aliunde est manifestum. Quod pertinet quod Beda asserat Hyberniam propriè esse patriam Scotorum. Quodque Ionas scribit initio vitæ Columbani, Hybernorum insulam Scotorum gentem incolere. Habuit etiam Monasterium sive Mimergartuordenis ecclesia beatorum Rumoldum episcopum, qui veluti alter Ioseph in Ægypto, sic ille in Vuestphalia in caritate annonæ multam largitatem indigentibus impendit, sed post annum Domini nonagesimum: vt nulla ratione cum Mechliniensium ecclesiaste confundi possit, qui eum integra centuria antecessit.

*In vita
Mechlinia.*

*In historia
Anglo-
rum.*

*Alb. Cran-
ston l. 2.
Metropolit.
cap. 25.*

2. De

2°. *De sancta Regina, fundatrice
Dononij.*

Ex officio Dononiensi, de sanctis Regina & Rager. Frede.

IN Dononio monasterio, solennitas sanctæ REGINÆ. Quæ Regina fuit nomine, regina nihilominus prolapia regum, & affinitate, regina etiam præclaro morum regimine, & ad vltimum regina superni regis dotatione. Hæc ex consilio parentum & Pipini regis (cuius neptis erat) in conjugale consortium accepit Aldebertum, ex primis palatij proceribus, probitate & militia apud regem clarum, virtute animi & gratia apud regem Christum clarissimum. Clarebat enim non solum nobilitate sanguinis & opulentia prædiorum; verum etiam omnimoda morum bonitate, & actuum suorum experientia. Sociati autem in charitatis copula, Deo primum, & postea per Deum sibi inuicem placere studebant, totum vitæ suæ cursum decenter ornantes. Facti sunt per eleemosynas locupletiores, per humilitatem potentiores. Non enim nudus Christus ante eorum fores moriebatur, famem aut sitim patiebatur, sed angustiatos indigentia & oppressos præiudicio subleuabant. Quibus etiam Deus ex superno felicitatis benedictione decem dedit filias, quæ à parentum moribus non dissimiles, omnes elegerunt cœlibem vitam, vt transacto cursu, gratiosiores Deo decurrerent. Ædificarunt etiam parentes harum virginum ad Scaldim fluuium, in loco qui Dononium dicitur, cœnobium ad honorem Dei genitricis, itemque ecclesiam in venerationem sancti Martini. Vbi numerosum sanctimonialium numerum cui

rum, cui beata Ragenfridis filia præfuit, & clericorum Dei gregem instituerunt, redditibus & prædijs decenter ad seruitutem Dei legatis. Visuntur eorum sepulcra in parochiali ecclesia, sed corpora eleuata sunt, & in monasterij summo altari, in argenteis pheretris quiescunt, sanctæ Ragenfridis in medio; beati Aldeberti, qui tamen non est canonizatus, in dextro latere: in sinistro verò, sanctæ Reginae. De secundo festo sunt verba propriae ecclesiae: *Decimo sexto Calendas Aprilis. Apud Dononium eleuato corporis sanctæ Reginae.* Cæterum diei huius lectiones continent corpus sacrum in Saxoniam delatum esse, cum ibi negata iustitia, prædia sanctæ Reginae inuaderentur. Antequam autem eo peruenirent, vir quidam deiectis limitibus prædia monasterij inuaserat, & cum nec cœcitate, nec alijs plagis emendaretur, per secreta naturæ omnia interiora eiecit, & sic miser prædium cum anima perdidit. Postmodum perducto ad prædium corpore aduocate, diuinitus limites prædij distinguebantur, & corpus condigna ueneratione Dononium referebatur.

Est autem locus apud Valencenas, in finibus diocesis Atrebatensis, quam eo loci Scaldis terminat. Ibi que sancta Regina pingitur cum corona in capite, cuius causa ex ante dictis colligi potest, & cum baculo abbatiali, quia vel prima præfuit, vel si filia memoretur prima, ipsa tanquam fundatrix plus fuit quam abbatissa. Caret autem nigro velo ob amissam uirginitatem, & fortassis eandem ob causam sacris uirginibus sese præponi absurdum iudicauit,

Die